

mod det ærede Medlem? Her burde det ærede Medlem dog vende sig til Hr. Blem og sige: Vis mig det Sted i Rigsdagstidenden, hvor der findes Melding om en saadan Kamp. Jeg havde altsaa fuldstændig Ret, da jeg ved første Behandling sagde, at der gives andre Maader at virke for en Sag end den at holde Taler her i Tinget. Der gives den stille Magt — en meget god Magt —, men man skal ogsaa vedkende sig, at man benytter denne Magt. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og Hr. Blem have selv vist det ganske urigtige, der var i, hvad det ærede Medlem sagde i den nævnte Tale.

Maa jeg saa, skønt det i og for sig er overflødigt at tilføje noget, rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem (J. C. Christensen). Vil det ærede Medlem benægte, at han i 1908 gjorde Etatsraad Andersen indtrængende Forestillinger om, hvor stærkt det laa ham paa Sinde, at der nu blev gjort et Forsøg, og henstillede, at Andersen ikke modsatte sig dette, ikke lagde sig paa tværs af dette Forsøg? Det er Galmandsværk, men lad dem saa i Guds Navn gøre det Forsøg — saadan omtrent faldt de Ord, som Etatsraad Andersen udtalte, da han kom fra denne Konference. Denne Forhandling har heller ikke sat sig Spor i Rigsdagstidenden, man kan ikke læse den op deraf, men den har sat sig, kan jeg sige, to paaviseelige Spor. Det ene i den Omstændighed, at Halsted, som var Medlem af Finansudvalget, og som saadant jo maatte tage Stilling overfor de stillede Forslag, stillede sig Side om Side med dem, der gik med til at lade Gennemskæringen foretage, men den passive Maade, hvorpaa Halsted stillede sig i disses Rækker, viser sig derved, at han ikke sagde et Ord om denne Sag hernede i Salen. Det andet i den Omstændighed, at Etatsraad Andersen, som Aaret i Forvejen med stor Vægt i Ord, der ere dragne frem ved denne Lejlighed af mig og andre, udtalte sig mod en Gennemskæring fra den dybe Fjord ud til Havet, ved den endelige Forhandling tav stille. Andersen og med ham vi andre stillede os da paa det Standpunkt, at vi efter den Henstilling, der var sket, lod Sagen passere, ikke vilde være med til at hjælpe den igennem, men heller ikke lægge os paa tværs af dens Gennemførelse. Hvis nu det ærede Medlem ikke ved Ord eller Gestus i dette Øjeblik gør Indsigelse mod, hvad jeg her har sagt, tør jeg vel gaa ud fra, at det ærede Medlem ikke vil benægte, at en

saadan Konference har fundet Sted. Og saa tør jeg sige, at Etatsraad Andersen, for hvem al Tanke om Mangel paa Mod laa uhyre fjernt, ganske sikkert ikke har tænkt sig den Mulighed, at det ærede Medlem i 1912, 4 Aar efter, vilde, saaledes som han gjorde i sin Tale forleden, unddrage sig sin meget væsentlige Andel i, hvad der den Gang skete.

Men naar saaledes alle Kendsgerninger — jeg kunde her ogsaa minde om de Ord, som ere faldne angaaende denne Sag fra tre ærede Medlemmer; jeg har fremdraget dem tidligere — gaa i en bestemt Retning; hvad skal saa al denne Underfundighed til? Tiderne have ganske vist forandret sig i mange Retninger; nu er det ikke langt fra at være saadan, at naar en Mand ikke begaar noget uredeligt, roses han for at være hæderlig; det er ikke saa lang Tid siden, at et Medlem af dette Ting takkede et andet Medlem, fordi dette gav ham det Vidnesbyrd, at han ikke havde haft egennyttige Hensigter med sin Optræden. Men, vil jeg spørge, kræves der virkelig saa stort Mod og Mandshjerte til at sige: Ja, jeg har min egen store Andel i, at denne Gennemskæring fandt Sted i 1908, langt større end den, at jeg har stemt derfor, men det var min alvorlige Overbevisning, at Sagen kunde gennemføres, at det, der tilstræbtes ved Foretagendet, kunde opnaas; jeg interesserer mig ganske naturligt for, at de Goder, man tilstræbte, kunde opnaas, og nærede et Haab — et for lyst Haab ganske vist, men jeg nærede et Haab om, at de Farer, som man sagde, kunde følge med, ikke vilde indtræde; jeg har taget fejl — nuvel, det kunne vi alle gøre. Jeg spørger: Hører der virkelig saa stort Mod og Mandshjerte til at aflægge en saadan aaben Bekendelse? Derved vilde det ærede Medlem jo ikke i mindste Maade være bunden til noget af de to Forslag, der i Gaar forelaa fra Udvalget. Det ærede Medlem var frit stillet med Hensyn til at vælge den ene eller den anden Vej.

Hvad dernæst Otterstrøms Afskedigelse angaar, har det ærede Medlem (J. C. Christensen) i sin Tid nævnt nogle bestemte Tilfælde, som skulde have foranlediget den. I den offentlige Polemik har Otterstrøm fralagt sig sin Andel i disse Tilfælde, og han er ikke bleven modsagt. Og om andre Tilfælde udtalte det ærede Medlem sig den Gang meget ubestemt, saa ubestemt, at han endogsaa sagde: Om det nu er med Rette eller Urette, man sagde saadan, skal jeg ikke kunne sige.